

Особисто я особисто тобі

Юра — звичайний тридцятирічний хлопець, який має звичайне життя як для успішного програміста у великій компанії. Має власну квартиру, багато дівчат, як сказала б я, львівський Дон Жуан. Юра ніколи не замислювався про серйозні стосунки, і, навіть, не уявляв, що колись, у його житті з'явиться Вона. Саша — студентка з Києва, яка приїхала на екскурсію до історичного міста Лева. І тут, доля їх з'єднала. Саме ця дівчина повністю змінила Юру зсередини. Він змінюється, і прагне бути з нею, але купа обставин, та й, власне, небажання Саші, його постійно відштовхує назад. Як зауважив автор ув одному зі своїх інтерв'ю: «Довіра — це основне. Коли ти чесний перед людьми, ти чесний перед самим собою».

Саме про це описує Іван Байдак у творі, головний герой довгий час не міг бути чесним із самим собою, але врешті-решт, він знайшов вихід. Однак, хто б на вашому місці здався, коли розумієш, що втрачаєш людину всього свого життя? От і Юра продовжував виборювати своє право бути поруч із нею. Автор не стримується і описує все, як є в реальному житті. Багато сексу, непотрібних розмов, а потім прохань про все забути. Жорстокий бік стосунків.

Особливим є те, що саме читач обирає долю своїх героїв, за допомогою мапи, яка є на початку книги. Вона скеровує Вас за Вашою інтуїцією. Дуже цікавим є те, що кінець, у будь-якому випадку, буде однаковим. Цей задум автора неймовірний. Він дозволяє поринути у цю історію з головою.

*

Іван Байдак (1990) – український письменник, який у 2013 дебютував романом «Особисто я особисто тобі». Книга стала національним бестселером, отримала чимало позитивних відгуків та завоювала тисячі читацьких сердець. Протягом наступних років автор публікує книжки «Рольові ігри», «Тіні наших побачень» та «Чоловік з моїм іменем», які займають найвищі місця рейтингу книгарень та розходяться тисячними тиражами. Іван Байдак – автор одного з найбільших україномовних блогів, а його цитати масово поширюються в інтернеті. Окремі твори письменника перекладені англійською, німецькою, сербською, польською, іспанською та італійською мовами.

ІВАН БАЙДАК

ОСОБИСТО Я
ОСОБИСТО ТОБІ

ІВАН БАЙДАК

ОСОБИСТО Я
ОСОБИСТО ТОБІ

Передмова

Скільки реальних та вигаданих історій, скільки мовчазних фраз та емоційно-насичених сцен, скільки сліз та поцілунків, скільки слів «люблю», «пробач», «прощай»? Це ж скільки останніх шансів, останніх ночей, останніх кілометрів, останніх бонусних хвилин? Скільки? Скільки сюжетів та сценаріїв розвитку стосунків чекають після того, як зустрілись двоє?..

Ми, здається, надто акцентуємо увагу на понятті вибору. Переконали себе у симетричності гіркоти та ейфорії. Вже давно не ставимо під сумнів швидкоплинність та неповторність життя. Часом тішимося з того, інколи впадаємо у відчай на роздоріжжях. Продовжуємо досліджувати шляхи та аналізувати варіанти. Згодом перетинаємо дорогу і прямуємо до омріяної точки прибуття, а вже за мить звертаємо кудись і знову згадуємо можливості, переважно втрачені. У затьмарені відчаєм моменти сумніваємося у тому, що колись так беззаперечно називали «своїм життям», і вже навіть не наївно, а безнадійно віримо в чудо. До шрамів на душі втомлюємо сумління і поїдаємо себе до рубців на пальцях цим голодним запитанням «що, якби»? Цей роман частково дасть відповіді. Можливо, запропонує дієве рішення або просто вгамує нестерпне хвилювання.

«Особисто Я особисто ТОБІ» написаний гіпертекстом. У літературознавстві це — форма організації текстового матеріалу, коли його одиниці подані не в лінійній послідовності, а як система явно видимих можливих переходів. Саме ці переходи і є тим роздоріжжям, і в цій книзі ми ступимо на кожную стежину, щоб підійти до істини.

Кожна історія роману має право на життя, кожна може бути прочитана окремо і заслуговує на самостійність. Сюжет можна написати власноруч, обираючи чергову главу після попередньої. Наступна сторінка запропонує Вам мапу роману, але яким маршрутом рухатись — вибирати Вам. Після кожної глави Вас чекає не лише вибір наступного розділу, але й короткий опис, що значно спростить вибір.

«Особисто Я особисто ТОБІ» пропонує чотири сюжетні лінії. У всіх спільний початок, різний розвиток подій, та, як не крути, усі дороги

ведуть до одного кінця. Роман можна прочитати у таких послідовностях:

Варіант 1. «Прості перехожі» — «Кохання на відстані не існує» — «Не всі ріки впадають в море» — «Покохати знову».

Варіант 2. «Прості перехожі» — «Кохання на відстані не існує» — «Одне щастя на всіх не поділиш» — «Покохати знову».

Варіант 3. «Прості перехожі» — «Люди, які живуть на відстані, — створені один для одного» — «Життя у кожного своє» — «Покохати знову».

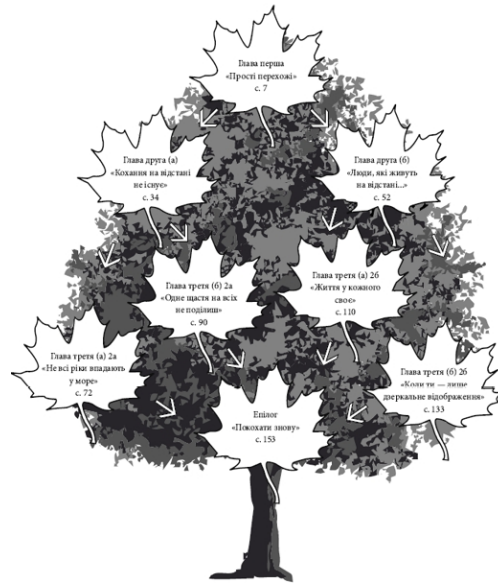
Варіант 4. «Прості перехожі» — «Люди, які живуть на відстані, — створені один для одного» — «Коли ти — лише дзеркальне відображення» — «Покохати знову».

Якщо Ви вирішили пережити усі історії, достатньо уникати епілогу, прочитавши його опісля знайомства із кожним варіантом, тоді чергова глава доповнюватиме попередню та свіжим подихом прозріння даруватиме омріяну внутрішню гармонію.

Мапа

Глава перша. «Прості перехожі»

Рекомендую усім створити ідола, і щоб він був далеко, а ваші стосунки — у мріях. Ви пізнаєте справжнє кохання, а тепло даруватиме той, хто поруч. Болю він не принесе, щоб не зробив, а та мрія зігріватиме душу.

Ми провели разом неймовірний вікенд, який був у мене максимально насиченим і виявився повністю вільним в ту мить, коли я зустрів її. Ми були разом, і я ніколи не забуду ті моменти, які оспівують у піснях і намагаються передати малюнками. Таких миттєвостей люди чекають впродовж усього життя заради кількох секунд неймовірного захоплення, ступору і безсилля перед красою та ніжністю. Особливий поцілунок, коли не віриш, що це відбувається з тобою. Вона надзвичайна... Небесне створіння — мій Янгол. Після неї неможливо дивитись на інших. Боявся це говорити їй, навряд чи здивував би, просто знав собі. Я кохав багатьох жінок. За їхню красу, шарм, грацію, ніжні руки, теплі вуста, спокусливу лінію колін та привабливу форму талії. За легке кокетство, їхні обійми в пориві пристрасті, «мамину» турботу у холодні ранки, а вона... Манила поглядом. Сакральна естетика, якою прийнято безслівно насолоджуватись. Нічого зайвого. Лише була б поряд — і я втрачав під собою землю.

Понеділок має дивну властивість приводити до тями. Так сталось і зі мною. Юра. Мені під тридцять, я працюю програмістом у великій компанії, хоча сам є лише її маленькою частинкою. Моє життя спокійне і розмірене. Таким воно стало, мабуть, три роки тому, коли придбав власну квартиру і переїхав від батьків. Згадую, як після закінчення університету одразу хотів жити сам, і розумію, як добре, що цього тоді не сталось. Тепер мій юнацький запал згас, та я ще не впевнився, що це те життя, про яке може мріяти навіть позбавлений уяви програміст.

Я силкувався функціонувати не гірше ніж більшість програм, які написав. Прокидався зранку в один і той самий час, приймав здоровий сніданок та холодний душ, ретельно лакував туфлі, а потім одягав

ідеально попросований костюм і починав новий день. Робота забирала значну його частину, вечори з понеділка до п'ятниці я почергово проводив у басейні та тренажерному залі. Вихідні? Давно мріяв про машину, тому у суботу та неділю виконував приватні замовлення. Друзі часто запитували, чому не заведу сім'ю чи не знайду дівчину для початку, батьки вже досить серйозно хвилювались, а я розумів, що будь-хто стане зайвим і порушить стабільність, яку я створив.

Я не був самотнім, оскільки такий термін передбачає стан пошуку, а мене цілком влаштовувала гармонійна горизонталь ліжка. Важко це назвати ізольованістю, радше бажанням уникати людей. Все ж мною могли керувати емоції, а не автоматичні імпульси. Тоді я дзвонив Тані. То була моя коханка. Класична і постійна. Змінювались численні пасії, а її місце завжди залишалось непохитним до моменту, коли вона випадково «заділа» мій особистий простір:

— Ти не знайдеш її, — сказала якось після сексу. — Таких просто не буває. У тебе завжди був вибір, і ти ніколи не страждав від нестачі жіночої уваги. Це дуже розбестило тебе. Тобі подобається щось у першій, щось в другій, а ще щось у третій. А її або не існує, або ти її вже втратив. Я вказав їй на двері після цих слів. Не любив, коли хтось за мене вирішував. Хоч у дечому Таня мала рацію.

Я цілком сформована людина — успішна, самодостатня, впевнена у собі, а от у стосунках — одні провали. Мене завжди лякало невідоме, незвідане, від якого не знаєш, чого чекати. Тому поводився невпевнено, коли стосунки заходили далеко за межі спальні. Однак, це не страх і не приреченість. Я не збирався проводити життя в самотності. Просто висів «режим очікування». Вірив, що вона існує. Ще не зустрів її, а вже впевнений, що кохатиму до нестями, даруватиму ніжність і любов. І потайки мрію про близняток. Не знаю, в якому куточку землі вона так само думає про мене, не знаю, як виглядає, але чомусь впевнений, що одразу впізнаю. Люди так звикли: жити нереальним та закохуватись у невідоме.

Серед усіх таємничих та незвіданих містерій людський характер, мабуть, найбільш нестійка матерія. Всі риси, яких ти позбувся, приборкав чи просто змінив, рано чи пізно знову проявлять себе за наявності відповідного подразника. Пам'ятаю, колись був романтиком і мене приваблював стан закоханості. Шкода, що він триває недовго,

але завжди можна змінювати об'єкт захоплення і знову наповнювати себе адреналіном. Саша. Ця дівчина пробудила колишнього мене.

Я сидів у кафе, обідав з друзями, а вона — зі своїми за сусіднім столиком. Тоді я вперше її побачив і втратив дар мови. Вдав, що замислено обідаю, тому не підтримував розмови друзів, а насправді тим часом не відриваючи погляду, хоча й крадькома, жадібно поїдав її очима.

— Що плануєш робити із життям? — продовжував мене мучити Ігор. Він був моїм співробітником і, мабуть, найкращим другом, тому, напевно, думав, що має право колупатись у моїй голові, холодильнику, гардеробі і особистому житті.

— Ти ставиш питання, на яке немає відповіді, — спробував спокійно відповісти на вже всоте почуте запитання. — Це важко вирішити, усе має значення, і особисте життя також.

— Бачиш дівчину за тим столиком? — вперше заговорив я в її присутності, і моя увага була спрямована винятково на неї. — Надзвичайно сподобалась. Ніжна, чарівна, неймовірна. Але впевнений, вона не місцева, а просто відвідує Львів. У мене є два варіанти: допити чай, закрити очі і піти, або познайомитись, і почнуться проблеми. От тому життя й не спланував ще.

— Звідки знаєш, що вона не місцева? — зовсім не на тому акцентував Ігор.

— Дуже просто: надто тепла куртка у такий сонячний день, зручне взуття, яке їй нітрохи не личить, волосся, зібране у хвостик, легкий макіяж, а ще надто емоційна поведінка, неприпустима у звичному середовищі.

Ігор безпардонно глянув на неї, аналізуючи відповідність моїх слів, а вона спідлоба зиркнула на мене. Виникла незручна ситуація, яку прийнято непомітно ковтати. Хлопці продовжували обідати, вона збиралась іти, а я боровся з власними сумнівами, з численними «за і проти», зупиняючи власне «але», через яке люди втрачають найкращі моменти, остерігаючись, замість того, щоб ризикувати, не розуміючи, що переможуть у будь-якому випадку, здобувши або щастя, або досвід. «Але завжди є але», — заперечив сам собі. Врешті різко піднявся, аби не передумати, сміливо підійшов і досить безпосередньо запитав:

— Як тебе звати?

— Ніяк! Позбавлю тебе зайвого клопоту, — вона недовго міркувала над відповіддю.

— Саша? — я зупинив її впевнений рух до дверей.

— Чому Саша? — перепитала.

— Моє улюблене ім'я. Якщо подобатись, то вже повністю. Ти не злякаєшся, якщо я попрошу твій номер і зателефоную, коли ти цього не очікуватимеш?

— Навіщо?

— Хочеться частіше чути твій неймовірно приємний голос...

Вона неоднозначно усміхнулась і покинула кафе без слів, залишивши мене сам на сам із нестерпними думками. Я прокручував у голові ті кілька зацікавлених поглядів, інколи зніяковілих та кумедних, і змушував себе після оплати рахунку посидіти ще кілька хвилин, кепкуючи з власної поведінки, а потім миттєво зірвався і побіг її шукати.

Від перших весняних променів не захищали навіть темні окуляри. Сонце зупинилось на орбіті, нагадуючи всім про обід п'ятниці і даруючи перші непомітні підказки. Вона, очевидно, приїхала нічним поїздом. Сумок не було — отже, вже встигла поселитись і пообідати у кафе, де ми і зустрілись. Залишалось вгадати, куди вона могла попрямувати далі. Кожен наступний варіант видавався ще більш божевільним, ніж попередній. Здавалось, що затія безнадійна, і тоді я взявся перемотувати її день у хронологічному порядку: вокзал — квартира — кафе, кафе — квартира — вокзал. Вокзал. «Вокзал!!!», — закричав. Точніше, точка у центрі, де продавались залізничні квитки. Логічно. Мало хто відразу бере квиток у зворотній бік. Цього абсолютно не варто робити, коли відвідуєш Львів. Натхненний власною кмітливістю, досить швидко я опинився на місці. Її розкішного кучерявого волосся неможливо було не помітити, як і магію, якою вона наповнювала все, що її оточувало. І справді Янгол. Неможливо описати поведінку чоловіків, коли вона перебувала поряд. Навіть у стареньких дідусів проявлялась давно забута галантність. Вона була Божим чудом, і вже тоді я розумів, наскільки важко її завоювати.

— Тобі вже набридло тут, повертаєшся? — підійшов до неї я.

— Та всілякі тут підходять, номер просять, — досить дружелюбно відповіла вона.

— Можна у Вас вкрасти подружку? — запитав дівчину, що стояла поряд.

— Ми разом приїхали, взагалі-то маємо спільні плани.

— А їх можна спробувати порушити? — продовжував наполегливо.

— Ну Вам краще її запитати, — відповіла друга дівчина. Їхній досить дорослий зовнішній вигляд раз по раз зраджувала невпевненість сказаних слів. Дівчата або почували себе незручно в чужому місті, або, як я запідозрив, просто були ще надто юними. У цьому була моя перевага. Старшим обтяженим життєвим досвідом жінкам, важко нав'язати свою правду, а переді мною стояла дівчинка, яка безперервно випромінювала симпатію своїм ніжним невинним поглядом.

— Можна запропонувати Вам екскурсію? — запитав, шукаючи реальнішої можливості побувати в її компанії.

— А це навіть дуже доречно, — відповіла досі безіменна незнайомка.

— То ми підемо, чи як мені Вас знайти?

— Ну якось цього разу знайшли, то і наступного зможете, — сказала із кокетливою впевненістю, яка не залишала жодних сумнівів у тому, що ми неодмінно ще зустрінемось.

Вночі я не міг викинути її з голови. Старався вплинути на режисерів моїх снів, аби вони віддали їй головну роль. Клітинами мозку мандрували безліч думок. Вони літали настільки хаотично, що я облишив будь-які спроби їх упіймати. Не знав, що скажу їй, коли побачу. Можливо, не зможу вимовити слова. Розумів, що не здивую її звичними компліментами, за які вона інколи навіть дякувати забуває. Моє зацікавлення таке пересічне для неї і настільки трепетне для мене. Хотів стати для неї особливим, лише для неї одної, хоча колись намагався подобатись усім. Ми так звикли: робити все можливе, аби підходити під ідеальні характеристики, сформовані грішними людьми. Кожен з нас панічно залежний від суспільного схвалення, ілюзії перебування «в курсі», хоча частіше перебуваємо в закинутому

записнику, а не в телефонній книзі. Якщо думаєте, що хтось не зможе без вас прожити, то спробуйте перестати нав'язуватись! Приховайте зацікавлення, перевірте і надійтесь, що хто-небудь рано чи пізно зможе побороти гордість і подзвонити, а не прийняти ваш дзвінок. Гудки так болюче демонструють правду про те, за ким насправді варто слідувати.

Весь день просидів у кав'ярні навпроти Ратуші. Декілька разів збирався піти, а потім знову завмирав, очікуючи. Відволікали безліч речей: вуличні музиканти, галасливі діти, гамірні туристи, кавова пляма на білій скатертині, забутий кимось шарф. Проте тієї суботи я все-таки її зустрів. Спостерігав за нею півгодини: вона дуже смішно смакувала морозивом і готувалась підкорити вежу. В той момент вкотре розумів, що мені нічого не потрібно: ні слави, ні визнання, ні яскравого захоплення — лише вона. Дочекався моменту, коли мали б співпасти усі зорі та магічні числа, і підійшов із неприховано безпосереднім виглядом, мовляв: я тут, нічого не приховую, не намагаюся обманути, бери як є!

— Хочете, покажу Вам місто, яким Ви його ніколи не побачите без мене?

— Скажи чесно, ти переслідуєш нас?

— Не Вас, а лише її.

— Знаєш скільки таких, як ти, ми вже зустріли за ці два дні? — якось зневажливо сказала її подруга.

— Здогадуюсь, — впевнено відповів. — І як мені варто поводитись у такому випадку? — запитав я.

— Мабуть, так, як і поводишся, — випередила Саша чергову гостру відповідь подруги, — просто спілкуватись. Тих, хто розраховував на більше, я відшила, а екскурсія, між іншим, нам не завадить.

З тих слів почався наш вікенд, хоча тоді я мало що усвідомлював, засліплений незрозумілим сяйвом можливості, яку мені подарували. Як повідомила мені її подруга Анка (а вона, до речі, демонстративно це робила декілька разів) у них був запланований грандіозний вечір, відповідно часу багато не було. Та, незважаючи на його відсутність, вони не поспішали дорожити хвилинами, щоб щось таки побачити за цілий день, окрім пабів та ресторанчиків, і активно сперечалися, який би відвідати наступним. Потенційно ця суперечка цілком могла перерости у бурхливу сварку, тому я вирішив втрутитись:

— Дівчата, може, довіритесь моїм знанням міста? Обіцяю показати щось цікаве, — обережно ввійшов у центр цього торнадо. На хвилику вони заспокоїлись, і я думав, що зможу якось залагодити конфлікт.

— А хто він взагалі такий? — крикнула Анка, вказуючи на мене, і вже вкотре продемонструвала антипатію.

Наступні п'ять хвилин дискусія точилась навколо моєї персони. Не зовсім приємно, коли у твоїй присутності тебе обговорюють у третій особі, та я пішов на такий благородний вчинок, сподіваючись, що змінивши об'єкт суперечки, дівчата охолонуть і зможуть дійти згоди щодо першого протиріччя. Дуже швидко помітив, що не помилився, врятувавши таким чином надію на спільний вечір.

— Вибач, — мило сказала Саша і усміхнулась.

— Вдалий прийом, — подумав я.

Як виявилось, Катя, третя з них, хотіла побачитись зі своїм старим другом, який і пообіцяв їм організувати гарний вечір. Суперечки були даремними, це стало зрозумілим, коли вона подзвонила до Андрія. Він лише чемно попросив вибачення, сказав, що зайнятий, але пообіцяв приєднатись до них пізніше. Мій статус в їхніх очах різко піднявся.

Оскільки перші спроби познайомити дівчат з архітектурними пам'ятками та історичними цінностями не викликали бажаного ентузіазму, я показав їм найкращі парки нашого міста, зовсім скоро переконавшись, що для цього вони і приїхали — аби погуляти й відпочити від скаженого ритму столиці. Ми відвідали мою улюблену кав'ярню, і я дуже здивував їх тим, що оплатив рахунок.

— Львівська галантність, — гордо заявив, насправді обожнюючи своє рідне місто.

— А що ти ще можеш показати? — вбила своїм геніальним питанням Анка, яка чи не найбільш скептично реагувала на попередні пропозиції.

— А що Ви хочете побачити? — постарався спокійно відповісти, хоча ця невизначеність мене трішки дратувала.

— Не знаю. Якись цікаві місця.

Тоді я чітко розпізнав, що мої нові знайомі належали до когорти ледачих туристів, та все ж вирішив керуватися власними бажаннями. Я відвів їх скуштувати домашнього вина, яке було за рогом мого будинку. Один дідусь мав невеличкий виноградник, варив шикарне вино і

нещодавно відкрив власну «точку». Та у мене був ще один прихований намір. Надіявся, що ароматний еліксир правди зробить розмову менш офіційною, і я зумію бодай щось дізнатись про дівчину.

Ми спілкувались, хоча діалогом це було важко назвати. Я всю увагу спрямував на неї, згодом Катя та Анка це усвідомили і розпочали свою бесіду. Багато розповідав про себе, часто перебільшував. Хотів справити враження, хоча особливо не мав чим пишатися. Вона мовчала і слухала, ніби прагнула щось приховати.

— Скажеш нарешті, як тебе звати? — обережно запитав.

— Ти наче хочеш називати мене Сашею.

— Тобі личить.

— То яке це має значення?

— Ти маєш значення.

— Не верзи дурниць! Я вже давно на таке не ведусь. Ти надто далеко.

— Зараз я поряд.

— Поряд? Це все відносно, післязавтра так не зможеш сказати.

— Чим ти займаєшся? — змінив я тему.

— Навчаюсь поки що. І не варто питати мене про майбутнє, я ніколи не говорю про те, що ще не настало.

— А далеко до цілі? — я поцікавився.

— Відсотків п'ятдесят виконано, ще добряче треба попрацювати, — загадково відповіла дівчина, неначе в уяві справді робила розрахунки.

Вона була такою свідомою. Цікаво, чи завжди така, чи тільки з незнайомцями. Я захопився її красою, та шукав родзинки. Такі дівчата не обмежуються одним симпатичним личком та шикарною фігурою. Повинно бути щось таке, що притягує, закохує, зачаровує, щось сильніше ніж інтимне тяжіння. Згодом сам для себе зробив висновок: їй не потрібно було «віддаватись», вона й так мала чим поділитись. Своєю присутністю, яка змушувала змінюватись усіх навколо і ставати кращими.

Вечоріло. Дівчата поволі збирались іти, тим паче, до них незабаром мав приєднатись Андрій, і я розумів, що скоро її втрачу, навіки закарбувавши лише статус незнайомця у її житті.

— Ти надзвичайна дівчина, — промовив, розуміючи, що саме зараз мав сказати щось особливе, аби хоч якось зачепити її холодну душу. —

Про таких книги пишуть, — продовжив. — Не закохуються, а присвячують життя.

Я не лицемірив. Вона, здається, залишилась в попередніх епохах, де почуття ще не настільки знецінені, кохання чисте, а віра в людей незламна... Таких, як вона, більше немає.

Саша мовчала і дивно спостерігала за мною. Розглядала, старалась зазирнути глибше, ніж у душу. За весь вечір я не привернув стільки її уваги, як в ту хвилину.

— Ти можеш приєднатись до нас сьогодні, — запропонувала.

— Я не хочу бути зайвим.

— Ти не будеш, ми також не дуже всі знаємось.

— Це ваша компанія, мені пора, мабуть. Не хочу заважати.

— Ти не будеш! — перебила вона, і ця її реакція надзвичайно потішила моє самолюбство.

— Я піду, — наполягав. Мені хотілось все обдумати, — але візьму з тебе обіцянку, що ми ще побачимось завтра.

— Ну звісно побачимось, — усміхнулась вона. — Завтра о сьомій ранку на цьому місці.

— Домовились, — відповів я, заледве стримуючи прояв задоволення.

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ